

ЛЮДЯМ НА ДОБРО

Минулій неділі громадськість нашої країни відзначала День працівників соціальної сфери. З цієї нагоди, напередодні професійного свята, в залі засідань райдержадміністрації відбулися урочистості, на які були запрошені керівники та працівники установ соціального захисту району – управління праці та соціального захисту населення, територіального центру, Пенсійного фонду, центру зайнятості, фондів соціального страхування, соціальних служб для дітей, сім'ї та молоді.

Традиційно, винуватців з професійним святом привітав голова районної державної адміністрації Павло Степанович Шестопалюк. У своїй промові він високо оцінив працю соціальних працівників, зауваживши, що вона нелегка і дуже відповідальна, покликана завжди служити людям, захищати, допомагати, консультувати тих, хто вже в роках, хто потребує особливої уваги через вік чи хворобу. У цій професії не можуть бути люди з черствим душою і холодним серцем. Адже вони не тільки гідно працюють над втіленням державних та місцевих програм із соціального захисту населення, але й готові у будь-яку хвилину відгукнутися на благодійні справи, постійно беруть участь у громадському житті району.

„Саме через Ваші серця, шановні працівники соціальної сфери, проходять нелегкі долі ветеранів та інвалідів, пенсіонерів, безробітних, дітей-інвалідів, багатодітних та малозабезпечених сімей. Ви сприяєте проблемам і біди людей, як свої власні, приходите на допомогу тим, хто її потребує, віддаючи їм свою енергію, душевні сили, увагу і турботу”, – відмітив голова райдержадміністрації, щиро побажавши соціальним працівникам міцного здоров’я, сімейного благополуччя, злагоджені роботи, тепла людських душ, добра і милосердя.

Крім цього, Павло Степанович повідомив присутніх про те, що напередодні на обласному урочистому зібранні з нагоди професійного свята соцпрацівників за вагомий особистий внесок у забезпечення реалізації державної політики у сфері соціального захисту населення, сумлінну працю та високий професіоналізм Почесною грамотою Одеської обласної державної адміністрації було відзначено завідувачу Затишанським притулком для дітей Олену Володимирівну Шарову.

За багаторічну плідну і сумлінну працю, професіоналізм, відповідальне ставлення до виконання посадових обов’язків було відзначено кращих працівників соціальної сфери району. Почесними грамотами та грошовими преміями нагороджено: Оксану Вікторівну Вегерчук – соціального робітника з с. Перехрестове;

Павло Шчепетопалюк вручає заслужену нагороду Олені Костовській.

Павла Ігоровича Голосного – завідувача сектору персоніфікованого обліку пільгових категорій населення, обслуговування інвалідів, ветеранів управління праці та соціального захисту населення; Раїсу Іванівну Єйнікову – заступника директора районного центру зайнятості; Катерину Михайлівну Кирилову – провідного спеціаліста відділу соціальних допомог управління праці та соціального захисту населення; Наталію Анатоліївну Кожухар – соціального робітника смт. Фрунзівка; Олену Іванівну Костовську – головного спеціаліста Фрунзівської міжрайонної виконавчої дирекції Одеського обласного відділення Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності; Олену Камалівну Мирзакірову – вихователя Затишанського притулку для дітей; Ірину Олександровну Мирзу – завідувачу складом Територіального центру соціального обслуговування (надання соціальних послуг) та Галину Василівну Санатарчук – провідного спеціаліста відділу з призначення пенсій управління Пенсійного фонду.

Життя показує, що, дійсно, діяльність соціальних працівників чітко спрямована людям на добро. Тож нехай ті добре справи приносять радість і дарують міцне здоров’я всім, хто не шкодує сил для милосердя і турботи про близького!

М. Валентинова.

Реалії нашого життя

ВИБОРОТИ СВОЄ МІСЦЕ ПІД СОНЦЕМ

Оксанка не тимилася від щастя: нарешті позаду шість років навчання у вищому учитовому закладі, в руках – диплом магістра! У молодої і вродливої дівчини навіть не виникало запитань типу „Де знайти роботу?” чи „Куди податися?”, адже, ще під час захисту дипломної роботи, її із задоволенням погодилася взяти на державну службу в рідному селищі. Йі так хотілося повернутися у дороге серцю село, бути поряд з матусею і бабусею, разом ділити всі турботи і радощі...

„У нас все буде добре, – замріяно повторювала дівчина, їduчи додому в потязі. – Не дарма ж я стільки років працювала, не дарма ж мама з бабусею складали на мое навчання копійку до копійки зі скромного заробітку та пенсії. Тепер нам буде набагато легше. Я ж працюватиму!”.

Як зараз пам’ятає день, коли впевнено набрала номер телефону керівника організації, відрекомендувалася і висловила побажання зайняти вакантну посаду. Оскільки претендентів на доволі-таки неспокійне робоче місце зовсім не було, розумну і комунікабельну Оксану прийняли до колективу дуже радо. Тим паче, що з першим завданням дівчина впоралася непогано.

Так розпочалися її робочі будні. Звичайно, не все і не завжди виходило, та керівництву підприємства подобалося, що молода людина намагається вникнути у всі тонкощі роботи, має надзвичайно високу працездатність, дуже легко вливалася у колектив і виконує поставлені завдання на рівні з досвідченими спеціалістами. Колеги підтримували молоду співробіт-

ницю і завжди допомагали їй.

Та останнім часом стали помічати зміни в настрої Оксанки. Вона все частіше згадувала щасливі роки навчання у великому місті, те, як ходили з подружками в кіно, театр, на різноманітні концерти з участию українських зірок. Звичайно, всього цього в невеличкому селищі немає, та її рівень заробітної плати бажає кращого. Дім – робота – бабуся. Ось і весь план на щоден. Одна розвага – піти увечері з подружкою до кафе-бару, але й тут вибір невеликий (всього два заклади на все селище). Однолітків тут зустрінеш рідко, бо більшість із них залишилися працювати у великих містах і до рідного села їх калачем не заманить.

I все ж, Оксанка з усіх сил намагалася відволітися від сумних думок. Вдень сповна віддавалася цікавій творчій роботі, а вечорами не могла відірватися від художніх книг. Так тривало майже п’ять місяців, а одного дня дівчина твердо вирішила: „Поїду шукати своє місце під сонцем у великому місті. Якщо я гідна, то обов’язково погріюся у його променях. За мінімальну зарплату я завжди знайду роботу в своєму рідному селищі і в будь-який час зможу сюди повернутися”.

I що ви думате, шановні читачі? Героїня моєї розповіді таки наважилася на важливий крок у своєму житті: поїхала до сусідньої області і без проблем влаштувалася на роботу. Звичайно, не за спеціальністю і не без допомоги своїх колишніх однокурсників. Спочатку Оксанка пожила у подружки, але зараз винаймає житло. Розмір нинішнього заробітку цілком влаштовує нову жительку мегаполісу, є можливості для кар’єрного росту та самореалізації. А це для досить-таки

амбітної і впевненої у собі дівчини є велими важливими.

Чесне слово, я щиро рада, що Оксана набралася сміливості і зробила відчайдушний крок для покращення свого майбутнього. Не кожен зможе наважитися на такий вчинок, адже і без зайвих слів зрозуміло, що за всіма плюсами самостійного життя є безліч щоденних труднощів, які молодій людині доводиться долати самотужки.

Мене гнітить інше: таких, як Оксанка – тисячі. Тих, хто за роки навчання у вищому навчальному закладі „вкусив” міського життя і не поспішає до рідних сіл, а ладен братися за будь-яку роботу в мегаполісі. Більше того, серед молоді сьогодні навіть можна почути висловлювання про те, що до інститутів вони і не мріють вступати. По-перше, навчання дуже дороге і не кожна родина може взяти на себе такі витрати. А, по-друге, де гарантія, що випускник знайде роботу за фахом, яка забезпечуває достойне життя?

Як я мене, то приклад Оксани зважив раз яскраво дає відповідь на запитання про те, куди зникають кадри (особливо на селі). Адже щороку лише на Одещині зі стін вишів виходять тисячі випускників, а проблема з браком кваліфікованих спеціалістів залишається старою, як світ.

Звичайно, Оксанка щиро жалкує, що поки не знайшла гідного застосування своїх знань, які здобувала довгих шість років. Та іншого виходу дівчина наразі не бачить. I все ж, вірити, що настануту в нашій державі кращі часи, коли молодих спеціалістів шануватимуть не лише у приватних структурах, а й на державній службі.

Олена Харченко.

9 листопада – День української писемності та мови

МОВА – ЦЕ ТЕЖ БАТЬКІВЩИНА

Ми – українці. Живемо у вільній і незалежній державі – Україні. Розмовляємо рідною державною українською мовою. А мова у нас красива і багата, мелодійна і щира, як і душа українського народу. Народ наш завжди славився працелюбністю, щирістю, добротою і щедрістю, веселим характером, а ще мелодійною і чарівною піснею. Бозажди в Україні співали всі – дорослі і діти, бо з піснею легше жити, у ній можна передати любов і тугу, щастя і радість, мрій і надій. А рідною українською мовою людина не тільки розмовляє, а й мислить. І навіть, коли людина знає багато мов і вміє розмовляти ними, то думає завжди тільки рідною. Не злічити тортур, знущані, яких зазнала українська мова за багато століть свого існування. Інша не витримала б такого тиску, загинула б, а українська мова живе. Сьогодні вона стала державною, звучить у світі, її слухають інші народи. 6 листопада 1997 року Президент України на підтримку ініціативи громадських організацій та з урахуванням важливої ролі української мови в консолідації українського суспільства видав Указ № 1241/97 „Про День української писемності та мови”. В Указі зазначено: „Установити в Україні День української писемності та мови, який відзначати щорічно 9 листопада в день вшанування пам’яті Преподобного Нестора-Літописця”.

Цього ж дня православна церква вшановує пам’ять святого преподобного Нестора-Літописця.

Преподобний Нестор-Літописець – киянин, у сімнадцять років прийшов у Києво-Печерську лавру послушником. Прийняв його сам засновник монастиря – преподобний Феодосій. Молитвою та послухом юний подвижник невдовзі перевершив найвидатніших старців. Під час постригу в ченці Нестор був удостоєний сану ієродиякона. Книжкова справа стала змістом його життя.

Найвизначнішою працею Нестора-Літописця є „Повість временных літ” – літописне зведення, складене у Києві на початку XII століття. Це перша у Київській Русі пам’ятка, в якій історія держави показана на широкому тлі світових подій. Преподобний Нестор довів розповідь з літописних зведень кінця XI століття до 1113 року. Всі наступні літописці лише переписували уривки з праць Преподобного Нестора, наслідуючи його. Але перевершили так і не змогли. „Повість временных літ” була і залишається найвидатнішою пам’яткою слов’янської культури. Тому Преподобного Нестора-Літописця можна по праву вважати батьком не лише вітчизняної історії, а й словесності.

Впродовж кількох століть український народ привчали до думки про нібито „вторинність” української мови, ретельно приховуючи від українців величезний масив української ж писемності, історії та культури, яка сягає глибокої давнини і нараховує багато тисячоліть. За науковими розвідками лінгвістів, мова української народності почала формуватися ще у VI-IX столітті. Процес унормування загальнонародної української мови вчені відносять до XIII-XIV століття. У різні періоди літературна мова української народності поєднувала в собі елементи давньоруської писемної мови (Х-ХIII ст.), українсько-білоруської (XIV-XV ст.), слов’яноукраїнської, староукраїнської („простої мови”), церковнослов’янської (XIV-XVII ст.). Інтенсивне формування нової української мови дослідники відносять до другої половини XVIII-XIX століття. Зачинателем сучасної української літературної мови вважається І. П. Котляревський, а основоположником – Т. Г. Шевченко. Разом з розвитком писемного слова український народ став великою нацією, здатною вирішувати питання будь-якої складності та ваги.

Ще Вольтер писав, що всі основні європейські мови можна вивчити за шість років, а свою рідну мову треба вивчати все життя. Тому в 1989 році Верховна Рада УРСР надала українській мові статус державної.

Вже багато років поспіль у день української писемності та мови стартує VI Міжнародний конкурс знавців української мови імені Петра Яцика. Цей унікальний мовний марафон був зініційований великим українським меценатом і громадським діячем Петром Яциком, який усе життя прожив у Канаді, але завжди пам’ятає про рідну землю.

Після здобуття незалежності він часто приїздив до України. Мовна ситуація в Україні дуже непокojла Петра Яцика, бо він був переконаний, що мова – є й держава, немає мови – немає держави. Так народилася ідея конкурсу з української мови для української ж молоді. Рік від року конкурс набуває популярності, бо головна мета цього мовного змагання – утверджувати державний статус української мови, підносити її престиж.

Соціальний захист

ДЕЩО ЦІКАВЕ ПРО МАТЕРІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМЦІВ

Фізична особа-підприємець (на загальній системі оподаткування, на єдиному податку чи на фіксованому патенті) з метою отримання матеріального забезпечення та соціальних послуг за рахунок коштів Фонду повинна укласти за місцем проживання з органами Пенсійного фонду України договір про добровільну участі. Договір про добровільну участі набирає чинності з дня його підписання. Строк дії становить не менше одного року.

Відповідно до умов Типового договору застрахована особа повинна добровільно нараховувати єдиний внесок у розмірі 36,6 % та сплачувати його не пізніше 20 числа місяця, наступного за базовим звітним періодом. При цьому сума сплаченого єдиного внеску не може бути меншою за розмір мінімального страхового внеску, але не більше максимальної величини бази нарахування єдиного внеску.

Так, мінімальний страховий внесок для таких осіб у 2012 році становить: (див. таблицю)

Період	Мінімальна заробітна плата	Єдиний внесок у розмірі 36,6% (мінімальна заробітна плата х 36,6%), грн	в т.ч зараховується до ФОССІТНІ / мінімальна заробітна плата х 1,9 %), грн
січень	1073	392,72	20,39
лютий	1073	392,72	20,39
березень	1073	392,72	20,39
квітень	1094	400,41	20,79
травень	1044	400,41	20,79
червень	1094	400,41	20,79
липень	1102	403,34	20,94
серпень	1102	403,34	20,94
вересень	1102	403,34	20,94
жовтень	1118	409,19	21,25
листопад	1118	409,19	21,25
грудень	1134	415,05	21,55
Разом:		4822,84	250,41

Таким чином, за умови укладання договору про добровільну участі з 1 січня 2012 року особа повинна сплатити за рік 4822,84 грн. (36,6 %) до Пенсійного фонду, з цієї суми сплаченого єдиного внеску добровільно застрахованою особою до Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності буде зараховано 250,41 грн. (1,9 %).

Згідно із ч. 2 ст. 4 та ч. 3 ст. 6 Закону України „Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування у зв’язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими похованням” від 18.01.2001 № 2240 передбачено, що добровільно застраховані особи мають право на матеріальне забезпечення та соціальні послуги відповідно до цього Закону за умови сплати страхових внесків до Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності відповідно до діючого законодавства.

Для призначення матеріального забезпечення та соціальних послуг добровільно застраховані особи необхідно звернутися до робочого органу відділення Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності за місцем проживання із заявою на призначення певного виду допомоги.

Для отримання допомоги з тимчасовою непрацездатністю (в т.ч. по догляду за хворою дитиною до 14 років та дорослими членом сім’ї), допомоги по вагітності та пологах, допомоги на поховання застраховані особи необхідно надати документи, передбачені Порядком страхування

осіб на добровільних засадах за загальнообов’язковим державним соціальним страхуванням у зв’язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими похованням, затвердженим постановою правління Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності від 02.06.2005 № 62, в частині, що не протирічить нормам Закону України „Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування”.

Для отримання путівки на санаторно-курортне лікування застрахованої особи та членів її сім’ї в обов’язковому порядку необхідно надати:

— договір про добровільну участі у системі загальнообов’язкового державного соціального страхування з Пенсійним фондом України;

— довідку з Пенсійного фонду про сплату єдиного внеску за період дії договору та на момент отримання путівки;

— заяву на виділення путівки,

— заяму на виділення путівки,